

Fővárosi Ítéltábla
8.Pkf.25.270/2009/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Tivadar Krisztián Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Tivadar Krisztián ügyvéd) által képviselt, felperes neve (...) kérelmezőnek - az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt, ...ellenérdekű fél ellen - a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2008. november 5. napján kelt, 1.Pk.24.354/2008/4. számú végzése ellen az ellenérdekű fél 5. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a megváltoztatási kérelmet az ellenérdekű fél részére a hivatali eljárásban megállapított költségre vonatkozó részében elutasítja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 napon belül fizessen meg 21.000 (Huszonegyezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a Magyar Szabadalmi Hivatal (továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést felszólalás alapján elutasító ...számú határozatát részben megváltoztatva, elrendelte a védjegybejelentés lajstromozását a 2., 7., 17. és 19. osztályok tekintetében, ezt meghaladóan a kérelmező megváltoztatási kérelmét elutasította. A felszólaló (helyesen ellenérdekű fél) részére megállapított hivatali eljárási költséget 100.000 forintra mérsékelte és kötelezte az ellenérdekű felet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 23.300 forint eljárási költséget.

A tényállásban ismertette, hogy a Hivatal az ellenérdekű fél felszólalását részben alaposnak találta és a kérelmező „REMIX” szóra vonatkozó védjegybejelentését, aminek árujegyzéke a Nizzai Megállapodás 1., 2., 7., 17. és 19. osztályaiba tartozó árukra terjedt ki, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdésének b) pontja alapján elutasította, egyidejűleg kötelezte a kérelmezőt 241.448 forint költségnek az ellenérdekű fél részére történő megfizetésére.

A határozat megváltoztatását a kérelmező egyrészt azért kérte, mert a felszólalás csak az 1. osztályban találta aggályosnak a lajstromozást, amit maga sem kifogásolt, az ezen felüli osztályokban azonban, mint ahogy erre indokolásában a Hivatal is kitért, nem volt akadálya az oltalom megadásának. Másrészt elsőslegesen a Hivatal előtti eljárási költség megállapításának a mellőzését, másodlagosan a hatóság által megállapított költség mérséklését kérte, annak rendkívül eltúlzottsága

okán. Kifogásolta, hogy a hivatali eljárás során csatolt számlán vevőként nem az ellenérdekű fél, hanem egy idegen társaság szerepel.

Az ellenérdekű fél a költséggel kapcsolatosan a kérelem elutasítását kérte. Előadta, hogy a helytelen névre kiállított számla törlésre került, helyette jogi képviselője a társaság nevére újat bocsátott ki azonos összegről, 940 Euróról. Egyidejűleg csatolta is a sztornó, illetve a helyesbítő számlákat. Azösszegezés körében arra hivatkozott, hogy a külföldi ügyféllel való kapcsolattartásnál jelentősek a levelezési-, a telefon-, illetőleg a fordítási költségek.

Az elsőfokú bíróság nem látta akadályát a megjelölés oltalmának a 2., 7., 17. és 19. osztályokban, ezért a Vt. 91. § (1) bekezdése alapján a Hivatal határozatát részben megváltoztatva, ezen osztályok tekintetében elrendelte a védjegybejelentés lajstromozását.

A költségek vonatkozásában is részben alaposnak találta a megváltoztatási kérelmet, mert azt a kérelmezővel egyetértve eltúlzottnak találta, ezért a Vt. 77. § (1) bekezdésének d) pontja alapján mérsékelte a hivatali eljárásban megállapított összeget.

A végzés indokolása szerint a csatolt sztornó és helyesbített számlák alapján az elsőfokú bíróság igazoltnak fogadta el az ellenérdekű félnek a hivatal előtti eljárással felmerült költségeit, de mérséklésre látott indokot. Azösszegezés meghatározásánál figyelembe vette, hogy az ellenérdekű fél egy ízben nyújtott be írásbeli beadványt (magát a felszólalást), azt is értékelte, hogy a külföldi megbízóval történő kapcsolattartás költség- és időigényesebb, mint a hazai cégek esetében és szemben a számlával igazolt 241.448 forinttal, ami a benyújtás idején érvényes árfolyam szerint 940 Eurónak felel meg, 100.000 forintban találta megállapíthatónak az ellenérdekű félnek a hivatali eljárás során felmerült költségeit. Erre tekintettel ezt meghaladóan a megváltoztatási kérelmet elutasította.

A végzés ellen az ellenérdekű fél fellebbezett, kérte annak a hivatali eljárási költségre vonatkozó részét megváltoztatni és e körben a hivatali határozatot helybenhagyni, tartalma szerint tehát ebben a részében a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte.

Kifejtette, hogy a költségeket számlával igazolta, az összeg sem eltúlzottnak, sem magasnak nem tekinthető, abból 64.000 forint maga az igazgatási szolgáltatási díj. Előadta, hogy egy felszólalási eljárásban vizsgálni kell az alapvédjegyet, a bejelentett megjelölést, valamint az összes jogi tényeket. Ennek alapján a számla szerinti 660 Euró ügyvédi munkadíj, ami háromórás munkának felel meg, a szellemi alkotások jogával foglalkozó ügyvédek körében teljesen általános.

Fellebbezési ellenkérelmében a kérelmező az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási eljárásban idegen társaság nevére szóló számla került benyújtásra, így a Hivatal iratellenesen és tévesen állapított meg

költséget az ellenérdekű fél javára. Az ellenérdekű fél nevére kiállított számlát a jogi képviselő, aki előadta, hogy a sztornírozás és az új számla kiállítása utólag történt, csak a bírósági tárgyaláson csatolta és maga sem állította, hogy azt a határozat meghozatala előtt a Hivatal megismerhette volna. Ezért álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítania, hogy a hatóság helytelenül állapított meg költséget.

Túl ezen az ellenérdekű fél költségigénye eltúlzott is. Noha fellebbezésében állítja, hogy a szellemi alkotások jogával foglalkozó ügyvédek között teljesen szokásos az óránkénti 220 Eurós díjazás, ezt semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá.

Előadta, hogy a végzést azért nem támadta meg, mert számára az ügy érdemében kedvező döntés született és túlnyomó részben a költségre vonatkozó másodlagos kérelmének is helyt adott az elsőfokú bíróság. A végzésben kellő részletességgel kifejtésre kerültek a költségek megállapításánál figyelembe vett szempontok és mérlegelési jogkörében helyesen találta az elsőfokú bíróság eltúlzottnak az ellenérdekű fél által megjelölt költségigényt.

A fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételeiben az ellenérdekű fél azzal érvelt, hogy az eljárási költségek viselésének az a célja, hogy a nyertes fél ne szenvedjen anyagi hátrányt amiatt, hogy jogainak érdekében kénytelen ügyvéd közreműködésével fellépni. A megbízási díj az eljárás ezen szakaszára már általában rendezésre kerül, így a bíróság által elismert költségek az ügyfélnek visszajárnak. Hozzátette, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL törvény (Ket.) 158. § (2) bekezdése kifejezetten a túlzóan magas, az óradíjak esetében a szokásost 50%-kal is meghaladó díjkikötésnél alkalmazható. Megjegyezte, hogy az iparjogvédelmi ügyekben eljáró Hivatal és bíróság rálátással bír az eljáró ügyvédek óradíj kikötéseire. Mindezek alapján megállapítató, hogy az elszámolt 660 Euró egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, a 280 Euró pedig külön magyarázatot nem igényel, mivel az az igazgatási szolgáltatás díja. Álláspontja szerint az elsőfokú végzés ellentmondásos, mert miközben a kérelmezőnek a megváltoztatási kérelem körében négyórányi ügyvédi tevékenységet tartott elszámolhatónak, noha azt a kérelmező maga terjesztette elő, addig az ellenérdekű fél felszólalással kapcsolatosan felmerült költségét összesen 100.000 forintban találta reálisnak megállapítani, amiből 64.000 forint az igazgatási szolgáltatási díj.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú végzésnek a védjegybejelentés lajstromozását a felsorolt osztályokban elrendelő rendelkezését a fellebbezés nem érintette, ezért ebben a körben a másodfokú bíróság nem vizsgálódott, az jogerőre emelkedett. A fellebbezett rendelkezés tekintetében a másodfokú bíróság nem osztotta mindenben az elsőfokú bíróság álláspontját és e tekintetben a végzés megváltoztatását látta indokoltnak.

A Ket. 153. §-ának (2) bekezdése egyebek mellett az eljárási költségek közé sorolja az igazgatási szolgáltatási díjat, illetve az ügyfél képviseletében eljáró személy

költségét, így a meghatalmazott költségét, megbízási-, munkadíját is. A költség viseléséről a Hivatal dönt, ennek során a 158. § (2) bekezdése szerint az indokolatlanul magas eljárási költség helyett alacsonyabb összeget állapít meg. A Vt. 77. § (1) bekezdésének d) pontja pedig akként rendelkezik, hogy a bíróság kérelemre megváltoztathatja a Hivatalnak az eljárási költség viselésének kérdésében hozott döntését.

Abban helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az előtte csatolt számlák alapján az ellenérdekű fél felszólalási eljárással felmerült költségeit igazoltnak tekintette. Azt alappal kifogásolta a kérelmező, hogy a közigazgatási eljárás irataihoz csatolt díjfizetést igazoló számla nem az ellenérdekű fél nevére lett kiállítva és az is tény, hogy ezt a Hivatal nem észlelte, de elfogadhatónak tekinthető az a megoldás, amit az ellenérdekű fél igazolt. Tehát a téves számlakibocsátást a képviselőjében eljáró ügyvédi iroda megfelelően korigálta az elsőfokú eljárásban azzal, hogy a hivatali iratokhoz csatolt számlát sztorizta és helyette új számlát állított ki most már a szolgáltatását ténylegesen igénybevevő ellenérdekű fél nevére. Az sem ügydöntő jelentőségű, hogy minderre utólagosan került sor, mert az iratokból kiolvashatóan a hibás számla kibocsátása még a határozat 2008. május 26-ai meghozatala előtt, 2008. április 11. napján megtörtént.

Nem kétséges, hogy a felszólalónak az eljárás lefolytatásáért a hatóságnak díjat kell fizetnie, melynek mértékét külön jogszabály állapítja meg. Jelen esetben az igazgatási szolgáltatási díj összege 64.000 forintot tett ki. Az a kérelmező részéről sem volt vitatott, hogy az ellenérdekű fél az ügyben képviselő, nevezetesen ügyvéd útján járt el, ezt egyébként külföldi személy számára a Vt. 44. §-ának (1) bekezdése kötelező erővel elő is írja. Ebből következően, minthogy az ügyvéd ellenszolgáltatás fejében fejti ki tevékenységét egyértelmű, hogy munkája után díjazás illeti meg, ami a kialakult gyakorlat alapján szabad megállapodás tárgya lehet. Ismert a másodfokú bíróság előtt, hogy az iparjogvédelmi ügyekben eljáró ügyvédek, szabadalmi ügyvivők milyen mértékű díjat kötnék ki és az ilyen tárgyú peres és nem peres eljárásokban tapasztalt gyakorlat alapján a tárgyi esetben alkalmazott óránkénti 220 Euró nem tekinthető kimagaslóan magasnak és a megjelölt három munkaóra is reálisnak fogadható el. Így tehát nem volt eltúlzott az összesen 940 Eurós, átszámolva 241.448 forintos közigazgatási eljárási díj megállapítása iránti ellenérdekű fél által előterjesztett igény.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság, a Hivatallal egyetértve az ellenérdekű fél hivatali eljárással felmerült költségét 241.448 forintban találta megállapíthatónak, ezért az elsőfokú bíróság végzését a Pp.259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva, a megváltoztatási kérelmet az eljárási költséggel kapcsolatosan elutasította.

Az ellenérdekű fél eredményes fellebbezése folytán a másodfokú eljárási költséget a kérelmező a Vt. 79. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (4) és (5) bekezdése alapján köteles megfizetni. A másodfokú eljárási költség 9.000 forint fellebbezési illetéket és

12.000 forint ügyvédi munkadíjat foglal magában tekintettel arra, hogy a fellebbezési eljárásban az ellenérdekű fél sem megbízási szerződést, sem díjmegállapodást vagy újabb számlát nem csatolt.

Budapest, 2009. március 24.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző